

Naši dopisi.

V Gorici 26. avg. — Volere è potere! To je spet pokazal 24. dne t. m. pri sv. Ignaciji naš „Slavec“. Jez hodim že več ko 30 let redno po Goriških cerkvah in sem že marsikaj lepega, pa tudi dokaj nepristojnega peti in gosti slišal, ali take priprosto-velikanske maše, kakor v četrtek, se ne spominjam. Da mi je pa vtis te maše tako ugoden, izvira od tod, ker je kompozicija skoz in skoz resnično cerkvena, resnobna, tekstu primerna, pa vendar ne preveč monotonna; ker so gladko, ubrano petje spremljale same orgle (brez orchestra), in še te — ne kričeče. Pevcev je bil natlačen kor — blizo 100 jih je moralo biti — ali določno slišati je bilo kakih 20–30 glasov, kateri so z zanimivimi prestopi in s krasnimi „crescendo“ in „forte“ poslušalca res prijetno pretresali. Veleffekten je bil na pr. passus „unam sanctam catholicam et apostolicam Ecclesiam“ in mnogo, mnogo družih. Vlogi ste bili: „graduale“ Riharjev „O quam suavis est, Domine, spiritus tuus“ in za „darovanje“ Kothe-ov „Jesu, dulcis memoria“. Poslednja kompozicija in nje izvršba non plus ultra. Memogredé naj pa omenim, da, ker so imeli pri tej maši tudi nekateri duhovniki opraviti, ne morem umeti, kako so mogli in festo Apostoli izbrati za graduale tekst mereč na poveljevanje presv. sakramenta. ^{ker 26. avg. pri 8. urah} Latinske besede so pevci izgovarjali lepo pravilno (ne na pr., kakor včasih slišimo, „tu zolus“, „eleizon“ ali „elajson“). — Vse, kar ima Gorica muzikalnega, bilo je tisti dan v cerkvi; samo za altarjem je bila poldruga klop izvedencev. Akoravno so ti ivedenci tu pa tam kako pomanjkljivost ali nepopolnost zapazili, sploh so vsi zadovoljni s tem, kar so slišali. Da niso bili vsi glasovi enako zastopani, je skor naravno; skrajni glasi — pravijo umetniki — dobri, srednji ne tako. Ali glasov ustvariti pevovodja ne more. Tudi slišim, da so bile nekatere laške prvaške moči izostale. Izprva so bili pevci še enmalo boječi, tedaj nedoločni; potem je šlo čedalje bolje in „konec dober — vse dobro“. Slednjič, da ni bilo orglanje prav pravo. To so opazke raznih izvedencev. Sicer pa vsakdo vé, kako težko je muzičnim veščakom ustreči in kako neusmiljena je včasih njihova kritika. Saj vidimo to zdaj v Beyreuthu. Kako se tam Wagnerjani in njihovi nasprotniki kavsajo in še več ko kavsajo!! — Mene veseli med drugim posebno to, da je tudi italijanskemu našemu občinstvu bila nemškega skladatelja maša — kot neteatralna — všeč; kajti Italijanov okus gledé na cerkvene skladbe je še bolj pokvarjen ko naših Slovencev. Vsak premišljujoč človek gotovo z mano vred obžaluje sedanji stan cerkvene petja po slovenskih okrajinah. To je prava duševna in umetniška povodenj, ki je, kar je nekaj desetletij, naše cerkve zalila in oskrunila. Največ so tega krivi cerkveno in muzično neomikani orglavci in njihov surovi okus, ki so ga tudi že mladini kmetovski vcepili. Krivi so pa pevske povodnji gotovo tudi duhovniki, bodi-si, da imajo tudi oni okus spriden, bodisi, da jim je za lepo, dostojno petje in orglanje premalo mar. S podučevanjem in opominjevanjem se marsikaj doseže; in, če vse nič ne zdá, raji tiho mašo, ko tako petje in lajsanje, ki božji hram oskrunuje. — Ljudí je bila prostorna cerkev na Travniku polna, mestnih in vnanjih (ker je bil somenj sv. Jerneja); zlasti veliko slovenskih omikancev je bilo, veliko duhovnikov s kmetov, pa tudi mestne gospôde neslovenske se ni manjkalo in tudi priprostega ljudstva je bilo obilno. V stranskem oratoriji so bili Njih eksc. naš knez-nadškof sè svojim gostom Tržaškim škofom mons. Dobrila-o (ki je bil tukaj po opravilih in je tisti dan zjutraj na Koštanjevicí maševal). Posebna klop je bila razgrnjena za

druge prvake, izmed katerih pa je prišel samo okrajna glavarstva voditelj, dvorni svetovavec g. baron Rechbach. — Jez sem hud sovražnik vsakošnih zgolj umetniških in umetniških produkcij v cerkvi, ker se je vselej bati, da ne bi se cerkev ž njimi oskrunila. Tem bolj me je veselilo videti, da so se ljudje v četrtek ne navadno spodobno obnašali — tudi taki, kateri po redkem v cerkev prihajajo. Zlasti pa gre v tem oziru vsa čast pevcem. Vsak „pevec“ ima namreč več ali manj gramov „pevske srboritosti“ v sebi in stane ga gotovo veliko zatajevanja samega sebe, če se premaga, da, ko je note odložil, ni mu brati na obrazu in da ne kaže z vsem svojim vedénjem nič tistega bahaškega „kdo smo mi“?! — Sv. mašo z veliko asistencijo, kakor o največjih praznikih, je pel mestni župnik, častni kanonik mons. Iv. Kumar. Vse se je redno vršilo pri altarji in na koru; zadovoljnost „aufder ganzen Linie.“ — Te zadovoljnosti in skupnega vtisa nič ne kalijo naslednje opazke, ki niso le moje, temuč tudi mnogih družih. Popraševali so mnogi — tudi duhovniki s kmetov — „Kak namen ima ta maša?“ Odgovoriti jim ni bilo družega, kot to, da ima „Slavec“ svojo cerkveno produkcijo, kakor jo je imel po zimi posvetno v gledišči. Hm! — so rekli — navadno je petje zaradi maše, danes pa maša zaradi pevcev! Laški Goričani pa so si vedeli laže pomagati; rekli so: „Slovinci obhajajo najnovejšo srbsko zmago“, in drugi spet: „Maša je za ranjcega Dolijaka Solkanskega“. (Povod tej misli je bil čudno sestavljeni program Goriške in Solkanske slovesnosti.) Tudi je bilo slišati, da je vse le slovenska demonstracija proti Lahom. Drugič. Čudno se je zdelo ljudém, zakaj je neutrudljivi regens chori, g. Hribar, ki je „v potu svojega obraza“ (zarad soparice) petje vodil, bil s hrbtom obrnjen proti altarju. (Vsi namreč ne vedó, kako majhen je prostor pred orglami). Spet drugi so se čudili temu, da je g. regens chori vzdigaval izsred pevcev tako po domače (belkasto) oblečen. Tretjič. Ti gospodje, ki so danes prav v cerkvenem duhu dobro peli, zakaj ne delajo tako tudi o drugih prilikah? Zakaj je domá po vaséh vse tako necerkveno? Zakaj se pri nas v mestu pri neki šolski maši 4. nedeljo v postu poje preidilična božična pesem Riharjeva: „Kaj se vam zdi, pastirčiki“ — „Ali ste kaj slišali?“ In zakaj veliko družega, več ali manj neprimerne, v Walzer-ali pólka-taktu? — Glavni nasledek, ki ga pričakujemo od letošnjega sv. Jerneja, mora biti ta, da se resno začne trebiti iz naših cerkvá necerkveno, posvetno, pohujšljivo petje in orglanje. Če „Slavec“ to dožene, — slava mu! H koncu še to. V naznanilih in vabilih zadevajóčih slavnost preteklega četrтка smo zmeraj brali, da bode „Slavčeva“ maša v „jezuitski“ cerkvi. Lejte no, sem si mislil, ti gospodje se „Jezuitov“ nič ne bojé; to je lepo, da so butaro predsodkov odložili. Na importantnem čelu jezuitske cerkve na Travniku pa, na sredi, prav orglam nasproti, stoji sv. Ignacij držeč v povzdigneni roki knjigo, na kateri so zapisane besede „Ad majorem Dei gloriam“. To geslo je mená voščilo: Naj bi se bilo v četrtek vse opravilo — ad majorem Dei gloriam!

Iz Gorice 27. avg. — Brali ste znabiti v „Triester Zeitg.“ ali v družih listih, kaj se je pred 8 dnevi zgodilo v našem Tržiču (Monfalcaone), kako so neko tujo gospó neki ondašnji mladenči posilili itd. Dva teh mladenčev iz premožnih hiš v Tržiči sta res tukaj v preiskovalnem zaporu. Gospá Emilija. (iz Ljubljane?), kakor se je neki sama legitimirala, bila je tukaj v Gorici pri babici P. 5 dni, pa v petek dopoldne je — ušla, potem ko je imela tisti dan prej umreti!! Naša okrožna sodnija jo z iskavnim listom zasleduje,

ker je omenjeno babico okradla. Govorilo se je, da je 27letna „gospa“ E. supruga nekega gozdnega knez Windischgrätzovega uradnika iz Planine, ali, kakor se zdaj kaže, je skor vse, kar je gospá E. povedala, več ali manj sumljivo. Glavni dogodek 19. t. m. v Tržiču je resničen, okoliščine pa do sedaj ne še (za javnost) pojasnjene. Vsa reč je misteriozna, le toliko je gotovo, da korupcija je dandanašnji kolosalna. Radovedni smo, kak konec bode preiskava imela. — V tukajšnjem zavodu gluhonemov, ki je imel zadnji dan t. m. imeti javno konecletno preskušnjo, se je neka nalezljiva otroška bolezen tako razširila, da so po magistratnem povelji koj otroke razpustili. — Po enem mesecu suše smo imeli 24. t. m. zdaten dež z bliskanjem, grmenjem in viharjem. Gorkomer kaže namesti prejšnjih 22 samo 15 stopinj. Druge turšice v okolici je rešena znabiti ena tretjina; ajda in zelenina se kolikor toliko opomore. Strela je zadela na Placúti (tukajšnjem predmestji) v kopo slame, ki je vsa zgorela; v bližnjem Št. Petru je ubila troje goved in na Gradišči (vasi 2 uri od tod) je razdejala gosposko Tominčevo poslopje. — Nj. eksc. g. knezo-nadškof so posvetili danes v mašnike 10 bogoslovcev — diakonov. — Pretekli mesec je umrlo v našem mestu 42 oseb (20 možkih in 22 ženskih). — Novi trg za zelenino bo v kratkem dodelan.

Iz spodnje Idrije 23. avg. — Pravijo, da časnikarstvo je 6. velika moč na svetu, to se pravi, kar se očitno razklada, večkrat pomaga. Naj bi pomagalo tudi odpraviti trpinčenje živali v našem okraji. Celo to leto vozijo iz Žirov v spodnjo Idrijo na vozéh vkupstlačena in za noge zvezana teleta, da človeka, ko to vidi, srce boli. Že 12. dne u. m. jih je c. k. Idrijski zdravnik gosp. Novak svaril, nič ni pomagalo. Tudi mene so hudo obrekovali, da pripustim živali tako voziti. Ko tedaj Žerovci le ubogati nočejo, oznanim to 9. dne t. m. sl. c. k. okrajnemu glavarstvu v Logatec, od katerega mi je čez 2 dni došel ukaz, naj tri nedelje poredoma dam v občini oklicati postavo proti trpinčenju živali, potem pa naj vsacega prestopnika te postave okrajnemu glavarstvu naznanim. To je hvale vreden ukaz, a na pravo addresso ni prišel, kajti to pismo bi bili gospodje okrajnega glavarstva imeli onemu županu poslati, kjer se tako surovo in neusmiljeno teleta nakladajo, pa ne, kjer jih izkladajo. Vendar sem vbogal, in 15. dne t. m. navedeni ukaz enkrat za trikrat dal oklicati. Ker je tisti dan sejm tukaj pri M. B. v spodnji Idriji bil, na katerega pride veliko tujih ljudi, vem, da so nekateri Žerovci oklic slišali; al mislili so menda: če je našemu županu praá, kaj je drugim za to mar? In so zopet danes pripeljali ravno tako trpinčenih telet dva voza iz Žirov! In podoba je po takem, da jih bodo še za naprej tako vozili, če okrajno glavarstvo tje ne pošlje ukaza, kamor gré, in žandarjev ne opomni, da pazijo na Žirovske teleče transporte.

Boštjan Leskovic, župan.

Iz dolnjega Zemona na Notranjskem 27. vel. srp. J. P. Šk. — Rad bi „Novicam“ kaj veselega poročal, a ne morem. Sená je na trdih tleh bilo obilo, na mlakah pa nič. Otave bo malo, suša jo je v rasti zadrževala, po mlakah pa voda posula. — Žito je prav slabo letos obrodilo. Turšica težko da bo dozorela, fižola bo jako malo, in sicer toliko premalo, kakor lani preveč. Grozdja tudi ne bo; to, kar ga je ostalo, je drobno in še vce trdo. Po pravici ljudje britko tožijo, s čim da se bodo preživili. Pa 25. 25. dne t. m. nam je vrh slabe letine še ploha s hudourniki silno škodo učinila. Dopoldne ob 10. uri se je taka ploha z hudim vetrom vlila, da je bilo groza; razdrla je ceste, njive odnesla, drevje pri vodah poruvala in odnesla. Zalosten prizor!

Na Reki je neki bila tolika „vrtuna“, da je en brod celó na suho zagnalo, in da najbolje strehe so prepuščale, taka sila je bila! — Prej huda suša, da je bila zemlja razpokana, zdajci pa taki nagli zalivi. Bog pomagaj, kaj bo!

Iz Hrušovke pri Kamniku 20. avg. — Ne morem si kaj, da ne bi naznanil „Novicam“, da sem prav nevoljen bral ukaz c. k. okrajnega glavarstva,*) naj bi dal ubožni list neki zakonski gospej, ki je bila za čas svojega poroda v deželni bolnišnici. Naj take gospé same plačajo, ne pa dežela! Ko se fant ženi in pride k županu ter ga prosi za ženitvansko oglasnico, se obnaša, kakor da bi imel stotake v žepu ter bi bil kak premožen gospod. Ko pa pride njegove soproge čas poroda, pa hoče, da bi občinski ali deželni zaklad za-njo plačal! — Če bo tako, bo deželna blagajnica kmalu opešala ali pa v eno mer silnih stroškov ubozim kmetom nakladala!

Iz Ljubljane. — Neizmerno veselje je v srcu vseh prijateljev človeštva zaigralo v soboto tudi v Ljubljani, ko so iz Beligrada telegrami prinesli novico o velikanski zmagi Srbov pri Aleksincu, katero popišemo na drugem mestu. Navdušenost je bila tem večja, čem bolj so se poprej na strani turkofilov glasile piščali veselja, da je armada Srbska v bojih nesrečna. S sijajnimi pismenkami ostanejo boji okoli Aleksinca zapisani v zgodovino jugoslavensko, ker so slavno osvetili nekdanjo nesrečo Srbov na Kosovem polji. Ako Bog dá in sreča junaška, ni bila ta zmaga zadnja!

— (Sklep deželnega zbora od 8. aprila t. l.), da se za normalno-šolski zaklad leta 1877. pobira 18 odstotkov priklade na vse direktne davke, je zadobil 21. julija cesarjevo potrjenje.

— (Pogorelecem v Logatcu) na korist v soboto zvečer v čitalnični restavraciji napravljena zabava je po odbitih vseh stroških donesla 300 gold. Da bi ne bilo vreme tako silno neugodno, bilo bi dohodka še mnogo več, ker v prepolne sobane si mnogo ljudi ni upalo več. Zabava je bila jako živahna in podpisani odbor si šteje v dolžnost, gosp. pevcem, častiti vojaški kapeli in pa dariteljem 113 dobitkov prisrčno zahvalo javno izreči. Gosp. odbornik Drenik, glavni agent Peštanske zavarovalnice, je naprošen, da po dogovoru z gosp. župnikom med najubožnejše pogorelce razdeli denar.

Odbor čitalničin.

— (Vinska razstava v Mariboru in pa nekateri vinorejci v Metliškem okraji.) Odbor družbe kmetijske je od gospoda iz Novega mesta, ki po želji njegov in s podporo sl. deželnega odbora za Mariborsko razstavo pripravlja zbirko vseh trt, ki so Dolenjski zemlji lastne, s perjem, grozdem in imeni vred, prejel pismo, da ima že vse zagotovljeno, le nekateri kmetje Metliškega okraja so naročniku njegovemu „prepovedali, da mu ne sme grozdja za razstavo poslati, češ, da bi se s tem večji davki naložili, če bi naše grozdje za dobro spoznali.“ — Mi si tega jako smešnega upora drugače misliti ne moremo, kakor tako, da je kak sovražnik domačega našega vinstva nahujskal ljudi, ki ne poznajo namena tacih razstav. Ker so kmetovalci vsake vrste tako obloženi z davki, da komaj dihajo, res ni čuda, da za vsacem grmom davkarja vidijo; zato ni težko, pri vsaki napravi ljudi strašiti z novim davkom. Hudobija pa je tako strašilo, kedar ni resnično! Razstave kmetijske nimajo nikjer namena, škodovati kmetovalcem, ki se udeležijo razstav, mar-

*) C. k. okrajna glavarstva nimajo nikakoršne pravice, županom ukazovati, da bi dajali ubožne liste. Ubožni listi spadajo v oblast samo županstvom in farnim župnikom skupaj. In ona dva spolnjeta svojo dolžnost, ako le v resnici ubogim dasta ubožni list. Vred.

več jim le na dobiček biti, kajti kupci zvedó na teh razstavah, kje se in kdo kaj dobrega prideluje. Razstave take so podobne prav velikim sejmom, kamor zahaja ljudi iz mnogih dežel. Razen vin, ki jih bodo v ino kupci pokušali, bodo pa tudi učenjaki vinorejstva ogledavali trte po lesu, perji in grozdji in preiskovali imena, ki jih ista plemena imajo v različnih deželah. Dolenjskemu in Vipavskemu vinu na čast in dobiček želi družba kmetijska Kranjska in deželni odbor Kranjski, da bi razpostavljeno vino in grozdje naše bilo za prav dobro spoznano, ker potem ne bode ne za krajcar več davka, bode pa več kupčije. Na družbo kmetijsko in deželni odbor se pač vsak domačin more zanašati, da jima je le korist dežele pri srcu, ne pa, da bi kmeta zapeljevala v veči davek. To nam Metličani vsi lahko verjamejo, pa tudi tisti kmetje, ki so gosp. Stazinskemu prepovedali, grozdja za razstavo nabirati.

— (*Hiralnica*) v Šentpeterskem predmestju je dodelana in 26. dne t. m. po gosp. knezoškofu bila blagoslovljena. Kmalu se tedaj dobrodejna hiša, usmiljenim sestram v skrb izročena, odpré hiralcem, to je, ubogim neozdravljivim bolnikom.

— (*Čem večkrat smo ogledavali Šubičevo podobo sv. Martina*) v reduti razpostavljeno, tem bolj se nam je dopadla. Cerkev v Šmartnem pod Šmarno goro se more res ponašati s to krasno sliko, katere vrednost strokovnjaki cenijo na več tisoč gold.

— (*Novo strelišče pod Rožnikom*) se je v nedeljo slovesno odprlo; stoletnega strelišča za gradom je tedaj zdaj konec.

— (*Pri c. kr. okrožni sodnji Novomeški*) je bila unidan obravnava iz letošnjega deželnega zbora znane dogodbe, zaradi katere je bil grof Margheri tožen, da se je s svojimi hlapci uprl sodniškemu uradniku, ki so mu prišli zaradi zaostalih davkov živino rubit. Grof Margheri je bil obsojen na 5 dni zavora ali pa 30 gl. glóbe, njegov hlapec pa na 3 dni zavora.

— (*Janez Mulej*), ki se je nedavno v Bledu surovo obnašal na poti, ko se je memo njegovega voza v kočiji peljal nadvojvoda Ludevika Viktora, je na 6 mesecev v zapor obsojen.

— (*O zadevah banke „Slovenije“*) so došla vredništvu od več strani vprašanja, na katera s tem-le na kratko odgovarjamo. Gosp. iz Č: §^a kupčijske postave od 17. dec. 1862., po katerem likvidacijski odbor zahteva doplačanje po 30 gold. na akcijo, „od besede do besede“ ne moremo povedati, ker ga ne najdemo v oni postavi, zato se tudi likvidacijski odbor sam sklicuje na celoto one postave, ko navaja §. 68 bankinih pravil. Gosp. J. K. v S: Isto tako na vprašanje: „ali je doplačilo upravičeno in ali bode na korist samo onim, ki doplačajo, drugim ne?“ ne vemo odgovora. To pa vemo, da odbor, v zadnjem občnem zboru izvoljen, ni našel v bankini blagajnici nobenega zaklada, da pa je dobil nalog dognati likvidacijo in da ima dolžnost poplačevati škode požarov itd. „Kjer pa nič ni, je tudi cesar pravico izgubil“ — pravi star pregovor. Likvidacijski odbor je tedaj v očitni zadregi, če ima poplačevati, pa nima nič gotovine in lastnin bankinih (hiš njenih in družega več) ne more na vrat na nos prodati. To vse govori za potrebo doplačanja. Al drugo važno vprašanje, do katerega ona majhna peščica delničarjev, ki jo je volja še doplačati, ima pravico, je pa to: ali zapadejo delnice vseh družih delničarjev, ki v drugič ne doplačajo, isto tako umrtvenju (amortizaciji), kakor so zapadle delnice tistih, ki prvič niso doplačali? in ali bi morebiti tisti, ki v drugič doplačajo po 30 gold., morali, ko bi treba bilo, še tretjič doplačati po 30 ali več goldinarjev? Krivično bi

tudi bilo, ako bi ti, ki so dvakrat vplačali, po dovršeni likvidaciji enako odmero povračila za delnice dobili, kakor uni, ki so le enkrat vplačali. To je stvar, ki potrebuje temeljitega prevdarka in jasne razložbe. Sicer pa slišimo, da je banka „Slavijo“ resna volja prevzeti kupčijo od banke „Slovenije“ in da še ta teden imata v ta namen priti dva zastopnika „Slavije“ iz Prage, ter da, če se kupčija na obe strani povoljno razvije, do srede meseca septembra utegne stvar prav dognana biti.

— (*V deželnem gledališču*) se bode te dni čarovni mojster Rapelski produciral s „copernijami“, o katerih pravi, da jih svet še ni videl.

— (*Poslano.*) Kdor se še na dopis „iz Vipavskega“ v 33. listu „Novic“ 1873. leta spominja, mora misliti, da dopis „iz Vrem“ v zadnjih „Novicah“ veljá moji malenkosti. 15. dne t. m. spravljen sem pa bil že v Šentpeterski kosarni v Ljubljani, toraj mi nikakor ni bilo mogoče okoli Vremske cerkve oni dan „jesiha prodajati“.

V Ljubljani 27. avgusta 1876.

Rihard Dolenc.

Novičar iz domačih in tujih dežel.

Iz Dunaja. — Pismo, ki so ga 28. dne t. m. zastopniki garantnih vlad v Belgradu izročili ministru Rističu zaradi posredovanja o mirni spravi s Turki, je sestavil grof Andrassy. — Srbi so zopet se priprijeli ofenzive in Turke potisnili preko Topolnice. — Angleška vlada sili Turčijo, naj nemudoma sklene primirje in se spusti v dogovore o miru, Turki pa prehorescirajo Evropejsko konferencijo. — Na Ruskih železnicah so ustavljeni vsi vozovi z blagom, ker morajo na mejo voziti armado. Vsak dan se bolj zamotuje vojna štrana!

— Avstrijsko-ogerski dualizem čedalje bolj prihaja na cedilo. Leta 1867. so zvití nemec Beust, magjarski modrijan Deak in pa stara nemčurska garda Schmerlingova zlimali dualizem, ki ga zdaj, ko gré za novo pogodbo Avstrije z Ogersko, kolovodje nemški in magjarski zametujejo in „personalno unijo“ na pomoč kličejo. Prav zato, ker mu načrt nove pogodbe z Avstrijo ni po volji, je minister baron Simonyi, Magjarskozi in skozi, stopil iz ministerstva Tiszinega; njemu je še vse premalo to, kar so Magjari Avstriji z rok izvili; on hoče več, zato je njegov izstop očitni protest proti novi pogodbi.

— Veliki žitarski shod na Dunaji razgláša poročilo o letošnjih žitnih pridelkih v našem cesarstvu (v Avstriji in na Ogerskem), po katerem se je pšenice za 300.000 hektolitrov, rži pa za 1 milijon in 900.000 hektolitrov manj pridelalo kakor navadno, ječmena nasproti pa za 2 milijona in 300.000 hektolitrov in ovsa za 5 milijonov hektolitrov več. Celó cesarstvo bo tedaj imelo v tuje dežele na prodaj: 4 milijone hektolitrov pšenice, 5 milijonov ječmena, 7 do 8 milijonov ovsa; — skor nič pa ne bo imelo ržina tuje prodati. Pšenica in ječmen letos pridelana nista kaj lepa, lepša je rž, oves pa je izvrsten.

Iz Štajarskega. — „Slov. Gosp.“ s toplo besedo pozdravlja poslavljenje prečast. gosp. Antona Žuže, častnega kanonika in dekana v Laškem, z vitežkim redom Franc-Jožefovim. Tudi mi, ki poznamo mnogoletno delovanje vrlega rodoljuba za blagor in čast domovini naši, čestitamo mu iz srca k temu odlikovanju ter mu kličemo: Živio mnogaja leta!

Iz gornje Avstrije. — V toplicah Gasteinskih je 25. dne t. m. celi dan snežilo; snega leži po čevelj na debelo po cestah.